

ЗМІСТ

- Передмова ♥ 11
1. Дискотека ♥ 15
 2. Знак ♥ 61
 3. 17 квітня ♥ 81
 4. Літо. Любов. Секс ♥ 105
 5. «Незабутній» 11-й ♥ 143
 6. Сповідь ♥ 183
 7. Випускний ♥ 189
 8. Столиця.
Університет ♥ 199
 9. «Нагаша, зараз ідемо!» ♥ 227
 10. Кінець історії ♥ 233
 11. Мій найкрасивіший шрам ♥ 237
 12. Сандаль
і помідора ♥ 247
 13. Привіт, свобода! ♥ 279
 14. Камін ♥ 301
 15. На березі ♥ 313

16. Кордони ♥ 345

17. Сваритися
красиво ♥ 371

18. Секс у кожную хату ♥ 381

19. Зі енд ♥ 397

ПЕРЕДМОВА

Юна, як перша бубка на порічковому кущі, Катруся, повертаючись додому з гімназії, після

шести уроків і заняття в музичній школі, літаючи в роздумах про переглянутий учора мелодраматичний фільм, випадково усвідомила свій найбільший страх. Це усвідомлення застало мене так-а-так на Старій площі — діловому дістрікті Гощі, де по колу розташувалися сільрада, меблевий, паспортний, поліція, філія центру зайнятості, де викладали лозоплетіння, кафе «Монастирське» і баба, що продавала соняшникове насіння «стопка за гривню».

Ні, я не боялася, що в моєму житті станеться щось особливо погане. Я боялася, що в ньому взагалі нічого особливого не станеться. Уявлення, що моє життя буде рівним, як кардіограма позавчора усоншого, без гострих піків, без захмарних злетів, без болючих падінь, без дивовижних відкриттів, без екзистенційних потрясінь, одним словом, без феєричних, екстремальних вражень, основою яких є яскраві, насичені, позитивні, негативні, усякі, людські, МОЇ ВЛАСНІ досвіди, трансформувалося в неприємний холодок

і пробігло хребтом по худорлявій спині. «Не хочу рівно — хочу, як у кіно», — пробубніла тоді Катя сама до себе.

Добубнілась! Ця книга, любі читачко / читачу (я амбітно сподіваюсь, що і чоловіки ці букви очима заласкають), про пережите мною «кіно». Вона про любов, про стосунки з чоловіками, про любов до себе як основу всіх стосунків, про секс. Вона про зростання в невеликому селищі та його вплив на формування особистості. Вона про вихід із-під цього впливу, дорослішання та прийняття відповідальності... Вона про ВИБІР! І як же органічно в житті поєднуються сум від того, що довелося його зробити, і радість від того, що він, цей вибір, у мене таки був. Вона про переконання, що сформувалися на основі власного досвіду, з якими я завзято крокую життям, якими ділюсь, із гумором, самоіронією і легкою дозою вишуканого матюччя.

А ще ця книга, як я вважаю, звучить трьома голосами: дівчинки-підлітки, молодої мами і дорослої, самоіронічної, цілісної жінки. У ній немає знецінення, бо всі ці голоси однаково важливі. Вони мої. Вони в мені. Ще й досі.

Якщо говорити про глобальну місію цього рукопису, то, як і в «Матера вам не наймичка, або Чому діти — це прекрасно», вона полягає в підтримці жінок. Особливо тих, які не наважуються розказати свою історію через страх неприйняття й засудження. Я бачу вас. Я обіймаю вас. І якщо у вас кидають камінь, то просто пам'ятайте, що найміцніші римські дороги, які пережили розквіт і падіння всіх імперій, будували саме з цього матеріалу. Вимощуємо цим

камінням свою дорогу і йдемо нею до себе, а отже,
до щастя. Це єдиний вірний шлях.

Приємного читання.

Катя Бльостка

Пи. Си. Росія — країна-хуйня. Не втомлюся це по-
вторювати.

1.
ДИСКОТЕКА

Грудень. Субота. Мені шістнадцять. Вік помилок, яких не уникнути.

Деякі з них будуть роз-

прекрасними, деякі — печально-повчальними, уроки із деяких я засвою лише тоді, коли матиму своїх дітей. Але факт залишається беззаперечним: усе, що відбувається зараз зі мною та навколо мене, усі сценарії, у яких я — головна героїня, частина масовки або взагалі відсутній персонаж, так чи інакше формують мою особистість. І в майбутньому я не раз використовуватиму їх як референси, намагаючись знайти вихід із якоїсь сраки, і не раз заново їх подумки проживатиму, проговорюючи слова давніших діалогів уже по-іншому, по-новому, по-мудрому, бо у тридцять п'ять уже точно знаю, як варто було б тоді відповісти. І не раз сміятимусь із себе й дякуватиму за ці спогади. І не раз здивую себе, розчулившись і пустивши скупу соплю, коли випадково почуву саме ту пісню. Так, ту. Напевно, у кожної з нас є саме та пісня. Під неї я зі своїм першим коханням кружляла на дансполі в момент, коли його рука, ніби ненароком і так випадково, сповзла мені на дупу.

Мій подих затримався у грудях, а він усе продовжував заглядати в очі кольору Українського Полісся.

Забудуться деталі, якісь декорації, навіть чийсь імена... Не забудуться трепет, радість, розчарування, біль і любов... Не забудуться тодішні відчуття, які панували в душі. Їх не витерти з пам'яті.

А поки грудень, субота, мені, нагадаю, шістнадцять, і я збираюсь на дискотеку в «Кабак». «Кабак» — легендарне й суворе місце славної Гоцанщини (насправді назва цього закладу «Ресторан "Україна"», але в народі вона чомусь не прижилась). Розташований у даунтауні селища, на окраїні парку, біля РАЦСу й універмагу, «Кабак» ніколи не вирізнявся зайвою урочистістю. Важко когось замилювати сірим облізлим фасадом та інтер'єром, основний акцент якого — фіолетові штори і скатертини з найдешевшої, нібито велюрової, тканини у вибиті тюльпани. Проте «ресторан» був своєрідним монополістом у сфері розваг тамтешньої молоді (альтернатив на той час не було, за винятком літньої пори, коли гецала дискотека під відкритим небом із найоригінальнішою назвою «Летній»). Фішка «Ресторану "Україна"», себто «Кабаку», — завидна версатильність закладу, бо у будні там накривали поминальні обіди з гороховим пюре і коливом із солодкого рису, у вихідні гуляли весілля, дні народження та хрестини з чорносливом у сметанному кремі й голубцями завбільшки з блоху (чомусь саме маленькі голубці вважались еталоном високої гоцанської кухні). А поміж цими життєвими okazіями, що супроводжувалися ловкими гастрономічними шедеврами, вечорами в «Кабаку» крутили дискотеку.

Танці для молоді й тих, хто себе до такої категорії зараховував, попри поважну кількість зустрітих весел, вважалися хайлайтом тамтешнього світського життя. У цій круговерті інтриг, романів, де юнацькі гормони вперемішку з досить доступним алкоголем, твої шанси на те, щоб закохатися, напиться, обблюватися чи отримати по морді («чи» часто змінювалося на «і»), у площині ймовірностей зростали в геометричній прогресії. Так, особливо «фартові», хоч рідко, але встигали прожити всі ці драматичні сценарії за один-єдиний вечір, уяви! Тут ти сьорбнув оковитої та відчув дивну миттєву слабкість. Далі «почистив карму», поблювавши за парканом. У моменті ейфорії від полегшення зрозумів, що любиш Люду з Червоної долини. Від цього осяяння розірвався поривом їй про це одразу ж оповісти. Після недовгих пошуків уздрів пасю в черзі до туалету. Гикаючи й хитаючись, признався в коханні. Вмить отримав за ці ніжні почуття по носі від її кавалера, якого просто не помітив поруч. Зібрав розбите серце до купи й пішов далі шукати нову одну-єдину.

Прекрасність цих феєричних провінційних походеньок на дискотеку в юному віці полягала в можливості прожити в тому однісінькому суботньому вечорі ціле захопливе життя, водночас усвідомлюючи, що все твоє життя ще попереду. Хіба це не чудово? Га?

Тому я збираюсь. Тулю на себе ліфчик із пуш-апом, сорочку з неглибоким вирізом, яку позичила в подруги, мініспідницю, чорні колготки на 20 ден і ботфорти на підборах. На етапі надягання спідниці мама заковує очі під лоба й заявляє, що не може на це дивитись.

— Куди воно? До чого воно? Мороз надворі! Ти давно від циститу лічилася?

— Ну, мам... — заводжу й далі, підтягую колготки, смішно присідаючи, і, ніби відштовхуючись від підлоги, смикаю їх під самі цицьки, намагаючись не зробити зачіпку нігтями, які наманікюрила червоним лаком.

— Не, ну я не можу на це дивитись, — повторила мама і вийшла з кімнати, грюкнувши дверима.

Мама не може, то баба завш гаразд! Вона — делікатна жіночка сімдесяти п'яти літ, невисокого зросту, худорлява, кароока, із сухеньким, але жвавим обличчям, приємним голосом і ніжними руками. Від неї так приємно пахне випічкою, барбовалом і добротою. Зрозуміти цей аромат, а тим паче точно оформити його у слова, я змогла, лише коли подорослішала. У ньому нотки ласки і прийняття. Її ріденьке волосся нагадує суміш солі з перцем. Поміж темних пасом видніються сріблясті волосини. А темних пасом, попри бабусин поважний вік, таки чимало. Вона збирає їх у невелику гульку, підтримуючи кількома невидимками, та ховає під хусточку, товщина якої залежить від сезону, а узор — від особливих дат церковного календаря. Коли починаю фарбуватися, старенька заходить у кімнату, сідає на ліжко й коментує кожен мій рух.

«Нігті — то це жива тобі менструа, коб мене хто спитав!» — проводить ловку аналогію вона, висловлюючи обурення щодо мого вибору надто вульгарного кольору лаку. Так, усе червоне автоматично вважалося вульгарним або, як казалося, «надто визиваюче».

Повноцінного терміна «менструація» бабуся ніколи не вживала. Як і в багатьох людей її покоління, проста згадка критичних днів у розмові викликала відчутний дискомфорт. Саме тому вона скоротила його до зручного їй мінімуму та вживала лише у випадках, коли червоний колір доводив до крайньої межі роздратування. Менструація ж у нашій сім'ї називалася «ділами», «У мене діла» — загадкова фраза, яка для нас мала лише одне значення.

«Ну і нащо ти оце квецяєшся тим?.. Я нать не знаю, що воно таке. То ж молоде — воно і так гарне. Там хімія одна в тих тубиках. Нать не кажи мені, скільки ти заплатила за цю гадость. Я не хочу того знати». Минає п'ять секунд. «Скільки воно стоїть?» Бабуся причитає, створюючи розважальне звукове тло, а я шатірю мордюку тоналкою, замальовуючи нею навіть пишні губи. Очі — лише чорні смокі.

До речі, про «смокі». Подруга обіцяла дорогою купити цигарок. Катерина легенько возрадувалась від цієї думки і всміхнулася сама собі у дзеркалі, паралельно перевіряючи, чи крупинка гірчиці з домашньої кубаси, яку нещодавно навернула, не застрягла між зубами.

Починаю фарбувати вії, відкриваючи рота. Цей простий рух дає змогу натягнути морду для кращого профарбовування. Дивно, як він вписався в мою мейк-апну рутину, з'явившись фактично на інстинктивному рівні, щойно я вперше взяла в руки тубик туші.

Не відриваюсь. Продовжую. Упевненим рухом руки наношу напівпрозорий блиск, у якому ніжно переливаються блідо-рожеві блискітки, на зашуровані тоналкою губи. М-м-м-м, краса.

«Живий тобі мрець», — лаконічно підсумувала бабуся Ганя, давши назву сьогоднішньому макіяжу, від якого особисто я в захваті, бо вийшло навіть краще, ніж у Авріл Лавін.

Як цікаво получасця... У шістнадцять ти малюєшся експресивно. Мета: здаватися старшою, візуально додавши до свого справжнього віку. У тридцять п'ять декоративної косметики в арсеналі значно менше. Часто це елементарний мінімум, який надає шкірі сяяння та підкреслює рум'янець. Мета: показати людям, що нирки працюють добре.

Наступним у хід іде пробник парфумів від Avon, який я використовую ощадливо, помазавши ковпачком лише за вухами, бо ділю його із сестрою. До речі, про вуха. Не забуваймо про акцентні масивні прикраси. Мої улюблені сережки-кільця, діаметром десять сантиметрів, додають образу потрібної нотки бунтарства.

Так, а де мобілка? Фух, знайшла на ліжку, закуйовджену в покривалі. Тьмяно-зелененька Nokia 11 з яскраво-блакитною підсвіткою екрана. Донедавна я демонстративно носила її на блискучому шнурку, вчепивши на лебедину шию. Чому? Щоб люди бачили, що в мене є мобільний телефон, звісно. Ще рік тому він вважався своєрідним символом достатку. Не зв'язку, а саме достатку, бо дзвонити з нього особливо не було кому й за що. А зараз таке нагрудне носіння вважається несмаком, тому я просто вкинула мобілку в сріблясту сумочку з чорними лаковими ручками. Наявність її в кожного другого звільнила мене від токсичної потреби випендрюватись. Виня-